Ei se enää niin toimi

Tuijotan hitaasti kuplivaa puoliksi juotua oluttuoppia. Ajatukseni tuntuvat harhailevan oluthuoneen tasaisessa hälyssä. Yhtäkkiä havahdun napakkaan sormien napsautukseen, kun ystäväni Esko yrittää saada taas huomioni. ”Mitä?”, huudahdan kuin säikähtäneenä. Esko katsoo minua epäuskoisena. ”Olen tässä hetken aikaa yrittänyt sanoa, että mun pitää lähteä.”, Esko toteaa. Nyt on minun vuoroni olla epäuskoinen. ”Siis mitä helvettiä? Vastahan me tultiin tänne. Onko nämä nyt ehkä kolmannet bisset?”, ihmettelen. Esko naurahtaa vähän vaivalloisesti ja toteaa: ”Niilo se on sun neljäs ja mun ensimmäinen bisse. Kyllä sä tiedät, etten mä voi enää samalla tavalla hillua baareissa. Mulla on himassa muija ja kolme kuinen likka.” Huokaisen syvään. ”Kyllähän me voitais taas joskus vähän nykästä.” Esko jatkaa hekotteluaan: ”Niin onko siitä nyt kuukausi, kun pidettiin mun varpajaiset. Eikö sunkin kannattais hankkia itsellesi muija, niin olis sullakin muuta tekemistä kuin vetää bisseä joka helvetin ilta?” Tuijotan Eskoa. ”Onko niistä sun varpajaisista jo kuukausi, eikä me olla sen jälkeen dokattu kunnolla? Ohhoh!”, totean. Esko jatkaa paatostaan: ”Niin mikä siinä on, ettet ole löytänyt itsellesi ketään? Oletko nykyään vähän kranttu? Kyllä sulle ennen vanhaan kelpasi ketä vaan.” Katselen ympärilleni ja huomaan ravintolasalin toisessa päässä pari kiinnostavan näköistä naista. ”Annas Esko, kun näytän, missä mättää.”, sanon ja nousen ylös. Kävelen salin poikki huomaamieni naisten luokse. ”Moi moi! Mitäs friidut? Miten on ilta mennyt?”, sanon. He katsovat hieman ihmeissään takaisin ja jatkavat keskustelua kahdestaan. Yritän uudelleen hieman kovemmalla äänellä: ”Moi! Miten menee?!” Nyt toinen naisista kääntyy minua kohti ärsyyntyneen oloisena ja sanoo: ”Voitko lähteä pois? Me tultiin tänne ystäväni kanssa kahdestaan juttelemaan, eikä todellakaan kaivata ketään siihen viereen kuolaamaan.” Kohautan olkiani ja kävelen takaisin Eskon luo. Esko katsoo minua silmät pyöreinä. ”Siis luuletko sä hiton hölmö, että ihmiset enää tuolla tavalla parisuhteita saa? Baareista saa korkeintaan yhden illan hoitoja, ja nekin on yleensä todella epätoivoisia tapauksia. Oletko sä Niilo epätoivoinen?” Nyt on minun vuoroni tuijottaa Eskoa. ” Jaa… No miten te modernit pariutujat sitten oikein pariudutte?”, kysyn. Esko vastaa: ”Tinderissä tietysti. Siinä vaan svaipataan vasemmalle, kunnes kohdalle osuu kiinnostava friidu. Sitten svaipataan oikealle ja toivotaan, että mimmi tekee samoin. Tarpeeksi kauan, kun tätä toistaa alkaa tulla osumia. Niiden kanssa sitten vähän heitetään läppää chätissä ja lopulta pyydetään treffeille. Jos kaikki menee edes kohtalaisesti, sulla on pikku tyttöystävä ennen joulua. Ei

se enää niin toimi, että sinä istut hiljaisessa pubissa, luet lehteä ja yhtäkkiä joku kaunis nainen koputtaa sinua olalle ja kysyy, mitä luet. Voit yhtä hyvin etsiä puhelin koppia ja kuunnella musiikkia levyltä. Ai niin, mutta sähän kuuntelet musiikkisi levyltä, joten kai tuo kaikki muukin voi sitten tapahtua.” ”Ei kuitenkaan tarvitse kuittailla mun musiikin kuuntelusta. Kyllä mä kuvatkin otan edelleen filmille, koska ne näyttää paremmilta. Taitaa olla treffailun suhteen sama homma.”, totean väsyneenä. Esko alkaa vetää takkia päälle, mutta sitten hän pysähtyy hetkeksi. ”Anna sun puhelin hetkeksi.”, hän sanoo. Olen niin hämilläni, etten laita vastaan, vaan ojennan puhelimeni. Esko näprää puhelintani hetken, antaa sen takaisin ja toteaa: ” Nyt on sullakin Tinder. Kannattaa laittaa sinne pari kuvaa lisää, koska ei sulla Facessa ollut kuin profiilikuva.” Tämän sanottuaan hän vetää takkinsa vetoketjun kiinni ja lähtee. Tuijotan hetken puhelintani ihmeissäni, mutta päädyn vain laittamaan sen takaisin taskuun. Päätän lähteä kotiin.

Saavun kotiini hyvissä ajoin ennen puolta yötä, koska ilta jäi niin lyhyeksi. Kuoriudun ulkovaatteistani ja kävelen kuin mielenosoitukseksi suoraan LP-soittimeni luokse. Selaan viereisellä hyllyllä olevia vinyyleitä korostetun hitaasti kuin kuvitellen, että aika hidastuu, jos liikun hitaammin. Eskon sanat kaikuvat korvissani: ”Ei se enää niin toimi.” Valitsen hyllystä Gary Mooren vuonna 1984 julkaistun albumin Dirty Fingers. ”Ei se enää niin toimi.” Ennen kuin avaus kappale Hiroshima on puolessa välissä, tuijotan Tinderin kummallista logoa. Mitäköhän sen logonkin on tarkoitus esittää? Toisten mielestä se varmaan on liekki, mutta minusta se näyttää enemmän kyyneleeltä. En minä sinne mitään kuvia rupea lisäämään. Ihmettelen tätä nykyaikaista pikadeittailua. Tämä on varmaan monelle toki mieluisampaa, koska pikatreffeillä pitää kuitenkin pystyä se viisi minuuttia käymään keskustelua tuntemattoman kanssa. Tinderissä ei tarvitse tehdä muuta kuin vasen, oikea, vasen, oikea, vasen, vasen, oikea, oikea. Ja tällä tavallako tämä nyt sitten toimii. Hetken puhelimen kanssa leikittyäni kyllästyn. Laitan puhelimen yöpöydälle ja menen keittiöön. Kaivan jääkaapista eilen tekemäni tomaattipastan lopun, jonka lämmitän nopeasti mikrossa. Syötyäni ruoan havahdun hiljaisuuteen. Marssin levysoittimeni luokse ja rupean taas selailemaan levyjä. Vaihdan hieman tunnelmaa ja laitan soimaan Tehosekoittimen vuoden 2000 Rock’n Roll Monster Movie Show-levyn. ”Ei se enää niin toimi.” Eskon sanat hiipivät kuin varkain takaisin korviini. Nappaan puhelimen takaisin kouraani ja näytön mennessä päälle huomaan Tinderissä tulleen osuman. Vaikka uusien tuttavuuksien etsiminen tällä tavalla tuntuu niin vieraalta, tunnen sydämeni alkavan hakata

ja kuulen veren kohisevan päässäni. Voiko tämä olla sittenkin näin helppoa? Avaan puhelimen ja tämä ihmeellisen ohjelman ja siellä tosiaan on joku varsin miellyttävän näköinen naishenkilö, joka on svaipannut kohdallani oikealle. Pikaisesti chätti auki ja kohtaan seuraavan ongelman. Kuinka aloittaa keskustelu jonkun kanssa pelkän kuvan perusteella. Hetken aikaa pohdittuani päätän aloittaa helpolla.

”Moi! Miten menee?”

Ei mitään. Miten tämä oikein toimii? Olen ihmeissäni. Päätän jatkaa naisten pintapuolista arviointia pelkän kuvan perusteella. Uppoudun täysin tähän uuteen maailmaan, kunnes ruudulle ilmestyy teksti, mikä kertoo, että päivän ilmaiset tykkäykset ovat loppuneet, mutta maksamalla 35 € kuukaudessa saisin rajattomasti tykkäyksiä. Mitäs ihmettä tämä nyt on? Soitan välittömästi Eskolle. ”Moro moro! Mitä äijä?”, Esko vastaa. En vaivaudu edes tervehtimään, vaan aloitan valituksen heti: ”Siis minkä ihmeen ohjelman sä mun puhelimeen asensit? Tää masiina vaatii fyrkkaa, että näitä friiduja voi tykkäillä!” Kuulen puhelimen toisessa päässä tukahdutettua naurua ja vauvan itkua. ”Ja mä kun luulin, ettei enää mikään saisi mua nauramaan tänään.”, Esko saa sanottua ja jatkaa: ”Siinä on tietty määrä ilmaisia tykkäyksiä joka päivä. Kun ne loppuu, kannattaa laittaa puhelin pois ja mennä nukkumaan. Et sinä sieltä itsellesi puolisoa heti ensimmäisenä päivänä löydä. Ei sekään ihmeisiin pysty.” ”Et viitsinyt yhtään kertoa, miten tämä skulaa ennen kuin lähdit.”, jatkan marisemista. ”Mulle tuli yksi tykkäyskin. Enkö mä voi nyt laittaa sille viestiä, kun ilmainen käyttöaika meni umpeen?”, kysyn. Lyhyen hiljaisuuden jälkeen Esko vastaa: ”Siis saitko sä jo tykkäyksen joltain, jota sä tykkäsit? Etkä varmaan laittanut edes lisää niitä kuvia? Kyllä niiden kanssa voi jutella, mutta muista, että muut ihmiset tekee muutakin kuin tuijottaa puhelinta yhden aikaan yöllä, joten älä pidätä hengitystä, kun odottelet vastausta.” Tajuan oman typeryyteni ja toivotan Eskolle: ”Enköhän mäkin tästä nukkumaan mene. Öitä. Soitellaan huomenna.” Laitan puhelimen kiinni kuuntelematta vastausta. Olenpa minä hölmö, kun kuvittelin jonkun tähän aikaan vastaavan. Otan vaatteet pois ja menen sänkyyn makaamaan. PING! Puhelimeni kilahtaa juuri, kun olen sulkemassa silmiäni. Tartun puhelimeeni ja huomaan yllätyksekseni, että olen saanut viestin Tinderin kautta.

”Moi! Hyvin menee. Olin vähän kavereiden kanssa viinillä, mutta just tulin kotiin. Oletko vielä hereillä?

”Just olin menossa nukkumaan, eli hereillä ollaan. Oliko hyvät viinit?”

”Ihan jees, vaikka ei noissa Kallion kuppiloissa oikein hyvää viiniä ole tarjolla. Vain huoneen lämpöistä Chardonnayta. Yök!”

Tässä kohdassa taitoni etäkeskustelijana uhkaavat tehdä minusta sanattoman, kunnes keksin ratkaisun.

”Mä olen kuule tosi huono kirjoittelemaan, mutta tiedän, mistä saa hyvää viiniä. Jos sulla ei ole mitään sovittuna huomiseksi, niin nähdäänkö ilta kuudelta ravintolassa nimeltä Vin-Vin? Tiedätkö paikan? Laitan päälle punaisen hupparin, että löydät minut.”

”Todellakin tiedän. Minulla on punainen ponnari ja punaista huulipunaa. Nähdään siellä ja hyvää yötä!”

”Hyvää yötä!”

Laitan puhelimen takaisin yöpöydälle. Olen ihmeissäni. Näinkö tämä nykyään toimii? Nukahdan

Aamulla herään virkeänä. Onneksi ei tullut juotua enempää, niin ei tarvitse mennä treffeille krapulassa. Tosin jos Esko olisi jäänyt kaupunkiin, en olisi käyttänyt iltaani puhelimen näpräämiseen, eikä siten olisi mitään treffejä. Koko päivä menee kuin sumussa. Miksi tämä on näin jännittävää? Olenhan minä treffeillä käynyt ennenkin. Onko siinä jotain erilaista, kun menee ensimmäisen kerran Tinder-treffeille? Olenko minä viimeinkin tullut nykyaikaan. Onneksi voi edelleen kuunnella musiikkia vinyyliltä ja ottaa valokuvat filmille. Kellon tullessa viisi lähden kohti Kalevankatua ja viinibaaria nimeltä Vin-Vin. Olen paikalla hyvissä ajoin. Tilaan lasillisen burgundilaista Pinot Noiria. Pitäähän se yrittää vaikutus tehdä, että ymmärtää laatuviinien päälle. Istun ikkunapöytään ja kaivan puhelimen taskusta. Kuin vahingossa huomaan taas katselevani kuvia erilaisista vastakkaisen sukupuolen edustajista ja ryhdyn siirtelemään kuvia oikealle ja vasemmalle. Kadotan taas ajantajun, kunnes tuttu ilmoitus ilmaisten tykkäysten loppumisesta palauttaa minut ravintolan pöytään. Huomaan, että kellokin on melkein seitsemän. Tarkistan Tinderistä olenko saanut uusia viestejä. Ei mitään. Käyn tiskiltä hakemassa uuden lasillisen punaviiniä, mutta tällä kerralla otan Cabernet Sauvignonia Chilestä, ettei mene kaikki rahat ennen treffikumppanin saapumista. Puolen tunnin päästä alkaa hermoni jo hieman kiristää, joten päätän soittaa Eskolle. ”Moro moro! Mitä äijä?”, kuuluu tuttu tervehdys puhelimen

toisesta päästä. ”No terve vaan. Sä kun olet näillä Tinder-treffeillä käynyt, niin onko yleistä, ettei se toinen tulekaan paikalle?”, kysyn. Taustalta kuuluu vauvan itkua, kun Esko vastaa: ”Se on kuule kova suoritus, että sait jonkun edes juttelemaan ensimmäisen iltana. Ohareita tulee silloin tällöin. Ei pidä suhtautua liian vakavasti. Mun pitää kuule nyt mennä. On tuolla yksi tyttö nukutettavana. Pidä hauskaa.” Tällä kertaa Esko sulkee puhelimen ennen kuin ehdin sanoa mitään muuta. Juon punaviinin yhdellä siemauksella ja nousen pöydästä. Ei se näköjään toimi näinkään. Lähden kävelemään kohti metroasemaa. Rautatieasemalla olen jo menossa liukuportaisiin, kun silmiini osuu Ilta-Sanomien otsikko: ”Nikon ja Sofian unelmasuhde – Meidät on kuin luotu toisillemme.” Hetken mielenjohteesta kävelen R-kioskille, ostan lehden ja lähden pois asemalta. Suuntaan kohti Mikonkadun Hemingway’s-ravintolaa, koska tiedän, että siellä on usein mukavan rauhallista tähän aikaan. Tilaan tiskiltä tuopillisen olutta. Etsin mukavimman mahdollisen sohvapöydän, jonne levitän lehteni. Päätän, että tämän lehden minä luen nyt kannesta kanteen, enkä anna minkään häiritä minua. Päätän lukea jopa urheilu-uutiset. Olen niin uppoutunut omituiseen tunteeseen, missä sekoittuu alkupäivän iloinen jännitys, illan valtava pettymys ja tämän hetken täydellinen mukavuus, etten lainkaan tiedä, mitä ympärilläni tapahtuu. Olueni jää käytännössä juomatta, kun nautin karheasta paperista sormissani ja musteen rajallisesta värimaailmasta harmahtavalla lehtipaperilla. Kuitenkin havahdun, kun outo varjo estää minua lukemasta. Katson ylös. Edessäni näen miellyttävät pyöreät kasvot, tuuhean hiuspehkon, mikä on osittain työnnetty itse kudotun villapipon sisään, kauniin muotoisen nenän, jonka päällä on hieman alas valuneet pyöreähköt silmälasit ja muodokkaat huulet. Olen ihmeissäni. ”Hei!”, hän sanoo. Vastaan varovaisesti: ”Hei! Mitä kuuluu?” Hän hymyilee lempeästi ja sanoo: ”Oli pakko tulla moikkaamaan, kun nykyään näkee niin harvoin, että joku lukee oikeaa lehteä, eikä kännykkää.” Hymyilen takaisin ja sanon: ”Ei siinä ruudulla ole lainkaan tätä samaa tunnelmaa.” Hän naurahtaa, mitä kauneimmalla äänellä ja kysyy: ”Voisinko tarjota sinulle oluen ja liittyä seuraan?” Vastaan välittömästi: ”Tietysti! Se olisi vielä mukavampaa kuin lehden lukeminen.” Hänen lähtiessä kohti tiskiä mieleeni hiipii välittömästi ajatus: ”Eikö se muka enää niin toimi?”